

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 14 stycznia 2010 roku J. K. (1) wniosła o zasądzenie od W. J. na jej rzecz kwoty czterdziestu tysięcy złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu pozwanemu do dnia zapłaty.

W punkcie drugim żądań pozwu powódka domagała się nakazania pozwanemu opublikowania na jego koszt na łamach gazety „Rzeczpospolita” w piątkowym wydaniu, oświadczenia o następującej treści: „W. J. przeprasza Panią J. K. (1) Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B. za rozpowszechnianie nieprawdziwych, szkalujących i godzących w jej dobra osobiste informacji jakoby J. K. (1) w trakcie wykonywania czynności służbowych dopuszczała się zachowania niegodnego urzędnika państwowego, tj. czynów przestępczych, w tym fałszowała dokumenty, zmuszała swoich pracowników do zeznań pod groźbą zwolnienia, wyłudzała pieniądze, współdziałała w okradaniu firmy kominiarskiej, płaciła faktury za niewykonane badania lekarskie, wykorzystywała władzę urzędniczą do osobistych celów, zastraszała mnie policją, powoływała się na wpływy, prowadziła kryminalne interesy, była osobą niekompetentną i skorumpowaną, nieprawnie pobierała środki finansowe od obywateli i przeznaczała je na zabawy i używki, cierpiała na chorobę psychiczną, stanowiła zagrożenie publiczne, wносиła fikcyjne oskarżenia, powoływała się na wpływy i znajomości, korzystała z nielegalnego oprogramowania komputerowego, a ponadto przepraszam J. K. (1) za:

- pomawianie jej rodziny, w szczególności jej męża, którego pomówiłem, iż wygrywa on w niejasnych okolicznościach wszystkie przetargi, gdyż wynosi z biura swojej żony dokumenty, w związku z czym zna sumy przetargowe,

- śledzenie jej życia prywatnego w celu późniejszego jego opisywania w pismach kierowanych do różnych instytucji oraz wysyłania jej zdjęcia do tychże instytucji” w ten sposób, że przeprosiny mają zostać zamieszczone na stronie 2 gazety w górnej jej części i zajmować powierzchnię o wymiarach 15 cm x 25 cm oraz mają zostać wydrukowane pogrubioną kursywą.

Nadto J. K. (1) domagała się zakazania pozwanemu rozpowszechniania, również w formie elektronicznej (pocztą elektroniczną) jakichkolwiek informacji na temat powódki.

W uzasadnieniu pozwu J. K. (1) m. in. wskazała, że pełni funkcję Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B.. Jednym z petentów, z którymi miała styczność podczas swoich czynności służbowych był pozwany W. J..

W 2002r. do Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w B. wpłynął wniosek pozwanego dotyczący dopuszczenia się samowoli budowlanej przez J. I., który rozpoczął prace budowlane Pawilonu (...) w B. przy ul. (...). W/w wniosek nie został podpisany, jak również pozwany nie uiścił od niego wymaganej opłaty skarbowej. W związku z powyższym W. J. został wezwany do opłacenia powyższego wniosku. Wezwanie pozostało bez żadnej reakcji ze strony pozwanego. W 2003 roku pozwany ponownie złożył wniosek tej samej treści co w 2002r. W związku z nieuiszczeniem opłaty skarbowej od wniosku W. J. został wezwany do opłacenia powyższego pisma. Po otrzymaniu wezwania uiścił wymaganą opłatę skarbową. Następnie została przeprowadzona kontrola budowy J. I., która nie potwierdziła zarzutów W. J. i wskazała, iż pozwany nie jest stroną tego postępowania. Następnie po przeprowadzonej kontroli, W. J. podczas wizyty w Powiatowym Inspektoracie Nadzoru Budowlanego w B. bez niczyjej zgody próbował umieścić swoje adnotacje w sporządzonym i podpisanym protokole z powyższej kontroli. W związku z zachowaniem pozwanego musiała interweniować policja.

W dalszych fragmentach uzasadnienia pozwu powódka cytowała części uzasadnień wyroków w sprawach karnych, w których pozwany by oskarżany o rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji na temat J. K. (1). Nadto powódka twierdziła, iż W. J. od 2005r. wysyła do różnych instytucji, a także do osób fizycznych sprawujących funkcje publiczne tysiące maili, w których pomawia i szkaluje J. K. (1). Wykaz tych instytucji i osób fizycznych powódka zamieściła w końcowej części uzasadnienia pozwu (**k. 12-13 akt sprawy**).

W piśmie procesowym z 26 października 2012r. powódka rozszerzyła żądanie pozwu w ten sposób, że domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty sześćdziesięciu tysięcy złotych tytułem zadośćuczynienia (**pismo procesowe k. 3379-3382 akt sprawy**).

Pełnomocnik powódki podtrzymywał w trakcie procesu wszystkie zgłoszone żądania i takie też stanowisko zajął w trakcie ostatniej rozprawy w dniu 18 grudnia 2013 roku.

Pozwany wnosił o oddalenie powództwa (**odpowiedź na pozew k. 526-544 akt sprawy**).

W. J. takie samo stanowisko zajął w trakcie rozprawy w dniu 23 października 2013r. – w cytowanym przemówieniu końcowym (**protokół z rozprawy k. 6.629 akt sprawy, nagranie audio od drugiej godziny szesnastej minuty rozprawy drugiej godziny pięćdziesiątej czwartej minuty rozprawy**).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Od 2003 roku pozwany W. J. zgłaszał zastrzeżenia odnośnie pracy powódki J. K. (1), ówczesnego Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B..

Od lat osiemdziesiątych dwudziestego wieku W. J. mieszka w B. przy ulicy (...). Nieruchomość sąsiednia, przy ulicy (...) w B. stanowi własność D. i J. małżonków I.. Pozwany od wielu lat pozostaje w konflikcie z sąsiadem J. I..

Na nieruchomości położonej w B. przy ulicy (...) w latach osiemdziesiątych dwudziestego wieku został wzniesiony budynek mieszkalny. Następnie w latach dziewięćdziesiątych dwudziestego wieku na nieruchomości tej został wzniesiony pawilon handlowy.

W 1999r. J. I. uzyskał pozwolenie na rozbudowę tego pawilonu handlowego. W dniu 06 czerwca 2002r. W. J. zawiadomił Urząd Miejski w B., że J. I. dopuścił się samowoli budowlanej w ten sposób, że powiększył swoją działkę po linii frontowej od ulicy zmieniając linie zabudowy przy budynku usługowym i wykonał dodatkowe piwnice nie mając na to stosownego pozwolenia.

To pismo pozwanego Urząd Miasta B. – Wydział Architektury przekazał do powiatowego inspektora Nadzoru Budowlanego w B.. Kontrolę prawidłowości zabudowy nieruchomości przy ulicy (...) w B. przeprowadziła w dniu 25 lutego 2003 roku powódka J. K. (1).

W dniu 16 czerwca 2003 roku decyzją Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B. umorzono postępowanie w przedmiocie legalności zabudowy posesji zlokalizowanej przy ulicy (...) w B..

Między datą złożenia przez pozwanego pisma o nieprawidłowościach przy zabudowie nieruchomości przy ulicy (...) w B. (czerwiec 2002r.) a datą kontroli sposobu zabudowy (25 luty 2003r.), J. I. uzyskał w dniu 30 września 2002r. zmianę pozwolenia na rozbudowę pawilonu.

W. J. uważa, że J. K. (1) pozostawała w zмовie z J. I. i dlatego tak długo czekała z przeprowadzeniem kontroli w terenie, by J. I. mógł opracować nową dokumentację projektową aby uzyskać nowe pozwolenie na budowę. Nadto pozwany uważa, że kontrola przeprowadzona przez J. K. (1) została przez nią całkowicie sfalszowana, ukryła zabudowę niezgodną z projektem, sfalszowała fakt kradzieży terenów Skarbu Państwa i jego bezprawną zabudowę przez pawilon o nazwie DARIA (**dowód: fragment kopii pisma pozwanego z 24 sierpnia 2009r. do Starosty J. B. (1) k. 764 akt sprawy**).

Te zarzuty wobec powódki J. K. (1) pozwany formułował we wcześniejszych pismach kierowanych do różnych instytucji.

Wyrokiem z dnia 15 marca 2007r., wydanym w sprawie IC 2/07 Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim nakazał pozwanemu W. J. złożenie na piśmie oświadczenia następującej treści: „Ja W. J. przepraszam panią J. K. (1),

Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B. za podanie w piśmie z dnia 26 lutego 2003 roku skierowanym do Powiatowego Inspektoratu Nadzoru budowlanego, pismach z dnia 28 kwietnia 2004 roku i 7 listopada 2004 roku skierowanych do Starosty Powiatu (...) oraz w piśmie z dnia 19 kwietnia 2005r. przesłanym do Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Ł. – nieprawdziwych informacji jakoby w trakcie wykonywania czynności służbowych dopuściła się ona zachowania niegodnego urzędnika państwowego” **(dowód: kopia wyroku z dnia 15 marca 2007r. wydanego w sprawie IC 2/07 Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim k. 30 akt sprawy).**

Kolejny spór między stronami zaistniał w związku z czynnościami pracowników Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w B. dotyczącymi wyrażenia zgody na użytkowanie budynku mieszkalnego wzniesionego przez córkę pozwanego A. P. (1), na nieruchomości położonej w miejscowości D. (...), gmina B..

W sprawie IIK 16/08 Sądu Rejonowego w Bełchatowie W. J. był oskarżony o to, że w dniu 24 sierpnia 2006r., w trakcie kontroli na terenie posesji w miejscowości D. (...) Gm. B. i w B., woj. (...), w budynku Powiatowego Nadzoru Budowlanego groził pracownikom Powiatowego Nadzoru Budowlanego w osobach W. R., J. K. (1) i J. B. (2) popełnieniem przestępstwa na ich szkodę używając wobec nich zwrotów „wdeptać was w ziemię, zniszczyć i podpalić, rozsmarować, oblać kwasem...”

Wyrokiem z dnia 12 listopada 2008 roku Sąd Rejonowy w Bełchatowie uniewinnił W. J. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2009 roku wydanym w sprawie IVKa 203/09 Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim utrzymał w mocy zaskarżony wyrok **(dowód: kserokopia wyroku w sprawie IVKa 203/09 Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim i jego uzasadnienia k. 32-39 akt sprawy).**

W zażaleniu z dnia 29 stycznia 2007 roku skierowanym do Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim pozwany m. in. użył następujących sformułowań,w ten sposób na zaistniałe przestępstwa, którymi były sfalszowanie i zatajenie przez Urzędnika Państwowego z (...) J. K. (1) faktów kradzieży i zabudowy terenów Skarbu państwa nie zostały poddane oskarżeniu Prokuratorskiemu tak jak i wiele innych natury kryminalnej...”,,i właśnie w tym wątku nie zrobiła kontroli rzetelnie, sfalszowała ją w sposób ewidentny zatajając fakt, że obiekt został zrealizowany w terenie Skarbu Państwa i że zmieniono bezprawnie projektową linię zabudowy...”,,Prokuratura nie zadała absolutnie sobie trudu wyjaśnienia okoliczności wysyłki dokumentów przez p. K. ciągle uczującą i zabawiającą się w lokalu (...) Państwowego, zajęta libacjami i przyjmowaniem w oparach dymu tytoniowego różnych podejrzanych osobników...”, ...Pani K. na skutek tylu imprez nie wie co czyni a czyni tylko i wyłącznie zło w stosunku do nas – interesantów, których wypycha drzwiami aby jej nie przeszkadzali w życiu towarzyskim **(dowód: fragmenty zażalenia pozwanego do Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 29 stycznia 2007 roku – kserokopia tego dokumentu k. 83-86 akt sprawy).**

W piśmie z dnia 12 września 2007 roku, skierowanym do Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie W. J. użył wobec powódki m. in. następujących sformułowań:,fabrykuje i namawia świadków do złożenia fałszywych zeznań”....,,W biurze Państwowym postępuje jak w prywatnym folwarku – organizuje różne bankiety i towarzyskie spotkania przy nieznanym mi napojach, różnych zakąskach w zaciemnionych dymem z papierosów pomieszczeniach biurowych”... **(kopia pisma pozwanego z 12 września 2007 roku do Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie k. 71 odwrót do k. 73 akt sprawy).**

W piśmie z dnia 20 września 2007 roku skierowanym do Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi W. J. użył następujących sformułowań:,Zgłoszenia czynów przestępczych o jakie to ewidentnie jest podejrzana funkcjonariusz państwowy J. K. (1) z (...) w B.. Ten funkcjonariusz ewidentnie dopuszcza się do przestępstw o które jest licznie podejrzany ale wszystkie te podejrzania kończą się bezzasadnie na podejrzeniach a dowody przestępstw są ewidentne. Dowody zabudowy kradzieży terenów Skarbu Państwa przez obiekty handlowo-usługowe stoją w terenie na ul. (...) lecz Prokuratura pomimo to tego świadomie nie dostrzega, że funkcjonariusz nadzoru budowlanego w B. (...) J. K. (1) fałszuje zataja mataczy składa fałszywe dokumenty z kontroli wykonawczych przez siebie na rzecz zaprzyjaźnionych

biznesmenów jakim to jest J. I., który dopuścił się do bezprawnego zagarnięcia terenów Skarbu Państwa...” Pismo tej treści W. J. mailem przekazał do kilkudziesięciu instytucji i osób fizycznych **(dowód: kopia pisma pozwanego dołączonego do maila z 24 września 2007r. k. 77-78 akt sprawy).**

W mailu z 8 października 2007r. wysłanym do kilkudziesięciu instytucji i osób fizycznych W. J. użył następujących określeń ... „Proszę w świetle posiadanych dokumentów rozpoznać sprawę inspektor (...) w B.. Pani inspektor jest ścigana, ponieważ jest podejrzana o liczne fałszerstwa dokumentów z kontroli budowy za umyślne zatajenia zabudowy bezprawnej terenów Skarbu państwa przez swojego kolegę J. I. w B. ul. (...) handlowo-usługowy (...) utrudnianie kontroli z uwagi na swoje porachunki i prywatę. Jest podejrzana, że w swoich licznych procesach w ramach zlecenia wykorzystuje środki państwowe do prywatnej obrony w postaci udziału radcy prawnego, wykorzystywanie lokalu państwowego w godzinach pracy do licznych imprez i libacji, w tym czasie klienci są traktowani jak intruzy i zmuszeni są uciekać z biura” ... **(kopia maila k. 119 akt sprawy).**

W piśmie z dnia 17 maja 2008 roku do (...) Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru, przesłanego mailem w dniu 19 maja 2008 roku do kilkudziesięciu instytucji i osób fizycznych, pozwany użył m. in. następujących określeń ...„zezwała P. na wykorzystywanie środków Państwowych do celów prywatnych (samochodu). Znana jest panu sprawa, iż J. K. (1) przywozi i odwozi co tydzień swoją matkę do Ł. z B. i odwrotnie”..., ...„Z biura Państwowego, przeistoczonego na prywatny folwark i chlew (libacje liczne i bankiety w godz. pracy)” ..., ...„Przyjmowanie w godzinach pracy różnych osób rodzaju męskiego i zabawianie się z nimi pod zamknięciem przy stoliczku okolicznościowym w pełni zastawionym”..., ...„ P. zna na pewno sprawę fałszerstw dokumentacji kominiarskiej Firmy (...) o nazwie (...) F. W. Ł. Powstańców (...) 22, którą to fałszował od 18 miesięcy i składał ją w (...) w B. inspektor N. (serdeczny kolega p. K.) a p. J. K. (1) będąca prawdopodobnie w zмовie fakt ten ukrywała – na pewno nie za darmo”..., ...„Sfabrykowała oskarżenie, zmusiła szantażem swoich pracowników, ze zwolni funkcjonariuszy jak będą inaczej zeznawać”..., ...„To, że badań lekarskich p. K. nie ma to wiem dokładnie. Lekarz z rodziny męża p. J. P. H., przychodzi tylko z podpisem faktury za usługi, że badał inspektorów i pisze nieprawdę, że badał również p. K. i innych nie wykonując tych czynności”..., ...„Z uwagi na układy p. J. K. (1) powinna być przebadana przez Instytut Medycyny Pracy łącznie z badaniami psychologiczno-psychiatrycznymi”... **(dowód: kopia maila wysłanego przez pozwanego w dniu 19 maja 2008r. k. 206-208 akt sprawy).**

W dniu 03 sierpnia 2009r. W. J. wysłał mailem do kilkudziesięciu instytucji i osób fizycznych jego pismo z tego samego dnia skierowane do Urzędu Marszałkowskiego w Ł..

W piśmie tym pozwany użył m. in. następujących określeń pod adresem powódki ...„Pani inspektor J. K. (1) w dniu 15.06.2006r. pełniła funkcje publiczne z objawami upojenia alkoholowego w miejscu pracy, była niezdolna do pełnienia funkcji jako funkcjonariusz publiczny”..., ... Biuro (...) funkcjonariusz K. Przerobiła na prywatny rodzinny folwark i chlew że można tam zabawić się i wypić”..., są to: „wykorzystywanie władzy urzędniczej do osobistych celów, zastraszanie policją i powoływanie się na wpływy u znanych osób”..., z urzędu funkcjonariusz J. K. (1) już 7 lat temu powinna być za liczne fałszerstwa i współudziały w okradaniu firmy kominiarskiej z Ł. i wyłudzeniach nienależnych opłat od interesantów i liczne fabrykacje powinna być już wielokrotnie skazana za te czyny przestępcze...” **(dowód: kserokopia maila wysłanego przez pozwanego k. 302-30 akt sprawy).**

W mailu wysłanym w dniu 14 sierpnia 2009r. do kilkunastu instytucji pozwany użył pod adresem powódki m. in. następujących sformułowań: ...„szantażuje i zastrasza wszystkich”..., ...„jest osobą podejrzaną o liczne wyłudzenia opłat nienależnych od interesantów”..., ...„pomoc w okradaniu firm przez insp. I. S. N. skazanego na więzienie i grzywnę, fałszerstwa liczne na kontrolach i zatajenie kradzieży terenów skarbu państwa i jego bezprawną zabudowę”..., ...„Pijaństwo w urzędzie publicznym państwowym podczas pełnienia służby publicznej”..., ...„Przeistoczenie lokalu państwowego w pokój schadzek podczas pełnienia służby państwowej”..., ...„Płacenie faktur za badania okresowe pracowników swojemu lekarzowi z rodziny D.H. który nie badał pracowników a wystawiał zaświadczenia”... **(dowód: kserokopia maila wysłanego przez W. J. k. 438-439 akt sprawy).**

W piśmie z dnia 24 sierpnia 2009r. do Starosty Powiatu (...) J. B. (1) W. J. użył pod adresem powódki m. in. następujących sformułowań: „...Kontrola przeprowadzona przez J. K. (1) została przez kontrolującą całkowicie sfalszowana, ukryła zabudowę niezgodną z projektem, sfalszowała fakt kradzieży terenów Skarbu Państwa i jego bezprawną zabudowę przez Pawilon o nazwie DARIA Malinowa 2”..., „...W dniu 16.06.2006r. p. K. podczas pełnienia obowiązków służbowych w godzinach pracy była całkowicie niezdolna do ich pełnienia z powodu upojenia alkoholowego. Przyjechała policja i p. K. nie chciała się poddać badaniu, inni ze starostwa i urzędu miasta spokojnie wyszli, zachowując się jak robotnicy po wypłacie chwiejnym krokiem, policja ich nie zatrzymała. Policja przebadła za to urzędników drugoplanowych siedzących przy biurkach, którzy nie zdążyli wypić przygotowanego przez przełożoną J. K. alkoholu”..., „...współudział K. w okradaniu firmy kominiarskiej z Ł. przez S. N. (podał się karze aresztu i grzywny tylko dzięki temu K. uniknęła kary), odwożenie środkami państwowymi matki co tydzień do Ł. i jej przywożenie”... **(dowód: kopia tego pisma k. 1764-1769 akt sprawy).**

W piśmie z dnia 02 marca 2010r. skierowanym do Przewodniczącego Rady Powiatu (...) pozwany użył pod adresem J. K. (1) m. in. następujących określeń: „...Jak może pełnić bezprawnie funkcje Powiatowego Inspektora Nadzoru i do tego szefa funkcjonariusz J. K. (1) bez uprawnień budowlanych specjalistycznych konstrukcyjnych inżynierskich – chora psychicznie”..., „...ponadto jest osobą podejrzaną o liczne wyłudzenia opłat nienależnych od interesantów”..., „... „pomoc w okradaniu firm przez insp. inż. S. N. skazanego na więzienie i grzywnę”..., „...falszerstwa liczne na kontrolach i zatajenie kradzieży terenów skarbu państwa i jego bezprawną zabudowę i mataczenie K. że teren został zakupiony od prezydenta miasta a nie skradziony”..., „...pijaństwo w urzędzie publicznym państwowym podczas pełnienia służby publicznej”..., „...przeistoczenie lokalu państwowego w pokój schadzek – rozpusty podczas pełnienia służby państwowej publicznej ze swoim przyjacielem od serca”..., „...płacenie faktur za badania okresowe pracowników swojemu lekarzowi z rodziny D. H. który nie badał pracowników a wystawiał zaświadczenia”... Odpisy tego pisma pozwany przesłał do kilku instytucji **(dowód: kopia pisma W. J. z 02 marca 2010r. do Przewodniczącego Rady Powiatu (...) k. 1951-1960 akt sprawy).**

W toku procesu, w pismach wysyłanych drogą elektroniczną W. J. nadal powtarzał stwierdzenia pod adresem powódki, które były cytowane we wcześniejszych fragmentach uzasadnienia.

W sprawie IIK 1253/10 Sądu Rejonowego w Bełchatowie W. J. był oskarżony o to, że:

I. w dniu 28 sierpnia 2005r. w piśmie skierowanym do Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie zatytułowanym (...), w sposób fałszywy oskarżył J. K. (1) – inspektora z Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w B. o niedopełnienie obowiązków i przekroczenie uprawnień w związku z zainicjowaną przez niego kontrolą, które to niedopełnienia obowiązków i przekroczenia uprawnień polegać miały na zgłoszonym przez J. K. (1) wobec podejrzanego żądaniu opłacenia kwoty pieniędzy za zgłoszone przez niego wykroczenie budowlane, jak również na celowym opóźnianiu przeprowadzenia kontroli i nie przeprowadzeniu kontroli rekonstrukcji obiektu usługowego (...), gdzie – według twierdzeń podejrzanego – miały być prowadzone prace budowlane rekonstrukcyjne bez dokumentacji oraz pozwolenia na budowę, a także na zatajeniu faktu wybudowania sklepu (...) na terenie Skarbu Państwa i bez dokumentacji zewnętrznej klatki schodowej i ogrodzeniu, na terenie który – według jego twierdzeń – miał zostać zagarnięty przez J. I., które to okoliczności miały nie znaleźć swojego odzwierciedlenia w protokole kontroli, jak również fizycznym zaatakowaniu podejrzanego, a nadto złożeniu przez J. K. (1) niezgodnych z prawdą zeznań w toku postępowania sądowego przed Sądem Rejonowym w Bełchatowie – Wydział II Karny w sprawie IIK 668/03, przy czym w/w fałszywe oskarżenia wobec J. K. (1) podtrzymał składając jako świadek zeznania w dniu 22.09.2005 roku w Komendzie Powiatowej Policji w B. w toku postępowania Ds. 2591/05 Prokuratury Rejonowej w B., będąc pouczone o treści art. 233 § 1 kk, przewidującego odpowiedzialność karną tego, kto, składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę, tj. o czyn z art. 233 § 1 kk;

II. w dniu 23 stycznia 2006 roku w piśmie skierowanym do Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie zatytułowanym (...), w sposób fałszywy oskarżył J. K. (1) – Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B. o niedopełnienie obowiązków i przekroczenie uprawnień polegających na złożeniu przez w/w niezgodnych z prawdą zeznań w toku

postępowania sądowego przed Sądem Rejonowym w Bełchatowie – Wydział II Karny w sprawie IIK 668/03, przy czym w/w fałszywe oskarżenia wobec J. K. (1) podtrzymał składając jako świadek zeznania w dniu 15.02.2006 roku w Komendzie Powiatowej Policji w B. w toku postępowania Ds. 264/06 Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie, będąc pouczonym o treści art. 233 § 1 kk, przewidującego odpowiedzialność karną tego kto, składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę, a nadto w sposób fałszywy oskarżył J. K. (1) o niedopełnienie obowiązków i przekroczenie uprawnień w związku z czynnościami służbowymi podejmowanymi przez w/w, a dotyczącymi budynku handlowego (...) należącego do J. I., tj. o czyn z art. 233 § 1 kk;

III. w dniu 16 sierpnia 2006 roku w piśmie skierowanym do Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie zatytułowanym (...), w sposób fałszywy oskarżył J. K. (1) – Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B. o niedopełnienie obowiązków i przekroczenie uprawnień w związku z czynnościami służbowymi podejmowanymi przez w/w, a dotyczącymi budynku handlowego (...) mieszczącym się pod adresem: (...)-(...) B., ul. (...), przy czym w/w fałszywe oskarżenia wobec J. K. (1) podtrzymał składając jako świadek zeznania w dniu 07.09.2006 roku w Prokuraturze Rejonowej w Bełchatowie w toku postępowania Ds. 2244/06 Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie, będąc pouczonym o treści art. 233 § 1 kk, przewidującego odpowiedzialność karną tego, kto, składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę, tj. o czyn z art. 233 § 1 kk;

IV. w dniu 12 września 2007 roku w piśmie skierowanym do Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie zatytułowanym (...), w sposób fałszywy oskarżył J. K. (1) – Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B. o niedopełnienie obowiązków i przekroczenie uprawnień w związku z czynnościami służbowymi podejmowanymi przez w/w, a dotyczącymi budynku handlowego (...) mieszczącym się pod adresem: (...)-(...) B., ul. (...), jak również o złożenie przez w/w J. K. niezgodnych z prawdą zeznań toku postępowań IIK 668/03 oraz IIK 451/05 oraz VIKw 99/07, jak również o nakłanianie do złożenia fałszywych zeznań w sprawie IIK 357/07 Sądu Rejonowego w Bełchatowie – J. B. (2) i W. R., a nadto o organizowanie prywatnych uroczystości w miejscu pracy, jak również o zmuszenie do rezygnacji z funkcji mgr inż. M. A., co poprzedzone miało być szantażowaniem w/w i grożeniem mu m. in. utratą pracy i pozbawieniem wolności, jak również o nadużywanie służbowego stanowiska do prywatnych celów przy czym w/w fałszywe oskarżenia wobec J. K. (1) podtrzymał składając jako świadek zeznania w dniu 17.10.2007 roku w Prokuraturze Rejonowej w Bełchatowie w toku postępowania Ds. 2431/07 Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie, będąc pouczonym o treści art. 233 § 1 kk, przewidującego odpowiedzialność karną tego, kto składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę, tj. o czyn z art. 233 § 1 kk;

V. w dniu 12 maja 2008 roku w piśmie skierowanym do Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie zatytułowanym „Zawiadomienie o Popęlnieniu Przestępstwa”, w sposób fałszywy oskarżył J. K. (1) – Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B. oraz M. G. z (...) Wojewódzkiego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego o zatajanie faktów kradzieży terenów Skarbu Państwa, a nadto inspektora J. S. o zezwolenie na wykorzystanie środków państwowych w postaci samochodu służbowego do prywatnych celów, wykorzystywania dokumentacji archiwalnej do w/w celów, posługiwanie się nielegalnym oprogramowaniem, naruszenie praw autorskich poprzez skopiowanie projektu budowlanego, czym w/w fałszywe oskarżenia wobec w/w podtrzymał składając jako świadek zeznania w dniu 16.10.2008 roku w Prokuraturze Rejonowej w Bełchatowie w toku postępowania Ds. 1936/08 Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie, będąc pouczonym o treści art. 233 § 1 kk, przewidującego odpowiedzialność karną tego, kto składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę, tj. o czyn z art. 233 § 1 kk;

VI. w okresie od 26.11.2008 roku do dnia 08.12.2008 roku w Prokuraturze Rejonowej w Bełchatowie oraz Komendzie Powiatowej Policji w B. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru składając jako świadek zeznania w toku postępowania Ds. 2376/08 oraz Ds. 2676/08 Prokuratury Rejonowej w B., będąc pouczonym o treści art. 233 § 1 kk, przewidującego odpowiedzialność karną tego, kto składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja

prawdę, w sposób świadomy nieprawdziwie oskarżył J. K. (1) – Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B. o pomówienie i fałszywe oskarżenie, tj. o czyn z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 12 kk;

VII. w dniu 24 sierpnia 2009 roku w piśmie skierowanym do Prokuratury Rejonowej w Belchatowie zatytułowanym (...), w sposób fałszywy oskarżył J. K. (1) – Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B. o fałszywe oskarżenie jego osoby, dokonanie przez w/w J. K. licznych fałszerstw dokumentów kontroli budowlanej, przy czym zachowanie to miało służyć osiągnięciu korzyści, tj. o czyn z art. 234 kk.

Sąd Rejonowy w Belchatowie wyrokiem z dnia 21 stycznia 2013 roku na podstawie art. 1 § 2 kk w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.c. postępowanie karne wobec pozwanego umorzył, dlatego, że przyjął, iż czyny W. J. charakteryzują się znikomym stopniem społecznej szkodliwości.

Wyrokiem z dnia 28 maja 2013 roku wydanym w sprawie IVKa 252/13 Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim utrzymał w mocy zaskarżony wyrok (**dowód: kopia wyroku z dnia 28 maja 2013 roku wydanego w sprawie IVKa 252/13 Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim, wraz z jego uzasadnieniem k. 4.871-4.886 akt sprawy**).

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Okręgowy m. in. Stwierdził, że samo rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania było słuszne i sprawiedliwe, albowiem czyny oskarżonego rzeczywiście były szkodliwe społecznie, w stopniu znikomym (**dowód: fragment uzasadnienia Sądu Okręgowego k. 4.884 akt sprawy 14 strona uzasadnienia**).

W sprawie IIK 469/12 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim powódka jest oskarżona o to, że w kwietniu 2007 roku w B., woj. (...) pełniąc funkcję Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B., przekraczając swoje uprawnienia jako (...) zleciła podległemu sobie pracownikowi – insp. nadzoru J. B. (2) zaprojektowanie swojego domu położonego w B., przy ul. (...) według projektu architektonicznego domu położonego w B., przy ul. (...) o nazwie (...) autorstwa T. S., który to dokument znajdował się w zasobach archiwalnych (...) w B., czym działała na szkodę autora w/w projektu T. S. (2) (**dowód: kopia aktu oskarżenia k. 7.569-7.577 akt sprawy**).

Działania pozwanego, poprzez wywoływanie przewlekłej (trwającej lata) sytuacji stresowej, we wszystkich zakresach życia powódki J. K. (1), spowodowały dezorganizację jej życia psychospołecznego oraz sytuacyjny dyskomfort psychofizjologiczny. Brak dokumentacji medycznej wskazującej na wystąpienie bezpośredniej zależności pomiędzy fizjologicznymi problemami zdrowotnymi a zachowaniami pozwanego nie należy traktować jako dowodu na to, że przewlekła sytuacja stresowa spowodowana działaniami pozwanego nie wywołała określonych szkód w znaczeniu psychospołecznym (**dowód: fragment opinii psychologa klinicznego J. T. k. 2859 akt sprawy**).

Zdaniem biegłego psychologa jest niemożliwym, aby tak silnie negatywne i przewlekłe doświadczenie emocjonalne i społeczne nie spowodowało niekorzystnych następstw w życiu emocjonalnym, rodzinnym i społecznym powódki. Nie można jednak ich dokładnie zmierzyć (**dowód: fragment opinii (psychologa klinicznego J. T. k. 2859 akt sprawy)**).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, dokumentów znajdujących się w aktach spraw IIK 46/10 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim i IV U 316/09 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim (szczegółowo wymienionych w trakcie rozprawy w dniu 18 grudnia 2013r. – k. 8.284 akt sprawy), na podstawie opinii biegłego psychologa J. T. (k. 2.855-2.859, uzupełniająca pisemna opinia k. 4.488-4.491, ustna uzupełniająca opinia k. 6.623 odwrót, k. 6.624, płyta z nagraniem rozprawy z dnia 23 października 2013r. k. 6.630), na podstawie zeznań świadków J. Z. (k. 2.267 odwrót, k. 2.269), J. B. (1) (k. 2.269 odwrót, k. 2.270), E. O. (k. 2.270-2.271), Z. K. (k. 2.329-2.330), K. Z. (k. 2.332-2.337), M. C. (k. 2.337 odwrót-2.338), Z. W. (1) (k. 2.510-2. (...)), S. M. (k. 2.511 odwrót-2.514), U. Z. (k. 2.514-2.515), A. H. (k. 2.617 odwrót-2.619), J. D. (k. 2.619 odwrót-2.621), A. G. (1) (k. 2.621-2.623), J. S. (k. 2.901-2.903 i k. 4.479 odwrót), M. K. (k. 3.287-3.289), J. B. (2) (k. 3.938), A. P. (k. 3.938), W. R. (k. 3.938 odwrót-3.939), A. K. (k. 4.479) i Z. S. (k. 4.479).

Zeznania tych świadków są dokładne, każdy ze świadków zeznawał o takich wycinkach działalności powódki, o jakich miał wiedzę. Świadkowie ci (w większości nie utrzymują żadnych kontaktów towarzyskich z powódką). Część świadków (S. M., U. Z. i M. K.) w pewnych okresach czasu pozostawali w konflikcie z powódką. Świadkowie ci zeznawali w jakich okolicznościach dochodziło do konfliktów między nimi a powódką, na jakim tle. Mimo zastrzeżeń tych świadków do powódki, jako powiatowego inspektora nadzoru budowlanego, w ocenie Sąd złożyli oni obiektywne zeznania m. in. w kwestii podłoża konfliktu między powódką a pozwanym.

Sąd, jako w pełni wartościowy materiał dowodowy, uznał trzy opinie biegłego psychologa klinicznego J. T..

Opinia biegłego stanowi dowód weryfikujący określone w sprawie fakty, w oparciu o wiadomości specjalne dotyczące określonej dziedziny nauki. Opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria stosowane w ramach dokonania tej oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków.

W ramach dopuszczonego w sprawie dowodu z opinii psychologa klinicznego wyjaśnione zostały okoliczności w jaki sposób działania pozwanego w stosunku do powódki, polegające na wysyłaniu pism do szeregu instytucji publicznych wpływały na stan jej zdrowia – z zakresu specjalności biegłego. Biegły uzupełniał opinię pisemnie i ustnie. Opinie biegłego są stanowcze, kategoryczne i zdaniem Sądu w sposób przekonujący wyjaśniły wszystkie okoliczności wymagające wiadomości specjalnych z zakresu psychologii.

Stan faktyczny Sąd ustalił również na podstawie części zeznań świadka A. P. (1).

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka A. P. (1) w części dotyczącej zeznań, że czuła od powódki woń alkoholu oraz że w siedzibie Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w B. odbywało się przyjęcie.

Świadek ta zeznawała w tym fragmencie zeznań o jej pobycie w siedzibie Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w B. w dniu 16 czerwca 2006 roku.

Tej części zeznań świadka A. P. (1) Sąd nie dał wiary z kilku powodów. A. P. (1) to córka pozwanego. Tak jak i pozwany świadek ta pozostaje w ostrym konflikcie z powódką. Na żądanie pozwanego w dniu 16 czerwca 2006 roku do siedziby Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B. przybyli funkcjonariusze policji z Komendy Policji w B.. Funkcjonariusze policji badali wówczas alkomatem pracowników Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w B.. Przebieg tych czynności opisany jest w informacji zastępcy Komendanta Powiatowej Policji w B. z dnia 20 czerwca 2008 roku **(kopia tej informacji znajduje się na k. 2.298 akt sprawy)**.

Wszyscy pracownicy Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w B., w czasie badania byli trzeźwi. Gdyby odbywało się przyjęcie w tym dniu w siedzibie (...) w B. policjanci prawdopodobnie by to zauważyli i u niektórych pracowników stwierdzono by alkohol w organizmie, a badania alkomatem tego nie wykazały. Zeznanie świadka A. P. (1), w tym fragmencie pozostają w sprzeczności z zeznaniami pracowników (...) w B. **(świadek A. G. (2) k. 2.621-2.623, świadek J. B. (2) k. 3.938, świadek W. R. k. 3.938 odwrót, k. 3.939)**.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka W. P.. Świadek ten pozostaje w ostrym konflikcie z powódką. Na temat tego konfliktu zeznawały m. in. świadek A. G. (2) i powódka. Świadek W. P. miał i ma pretensje do powódki co do sposobu rozwiązania przez powódkę umowy o pracę z tym świadkiem. Ostatecznie umowa o pracę ze świadkiem została rozwiązana za porozumieniem stron. Świadek W. P. składał skargi do zwierzchników (m. in. Wojewody (...)) na nieprawidłowości, jego zdaniem występujące w pracy Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w B.. Przeprowadzane kontrole nie potwierdzały zarzutów zgłaszanych przez tego świadka. Pozostali pracownicy Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w B., przesłuchiwani w niniejszej sprawie w charakterze świadków nie potwierdzili zarzutów świadka W. P. na temat rzekomych nagannych zachowań powódki jako Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B. (świadkowie A. G. (2), A. P. (2), J. B. (2) i W. R.). Tak więc zeznania świadka

W. P. są odosobnione i Sąd w oparciu o zeznania tylko jednego świadka nie mógł poczynić ustaleń faktycznych, bo już starożytni (...) twierdzili, że unus testis nullus testis.

Zasadę tę należy zastosować również w niniejszym procesie.

To właśnie świadek W. P. przekazywał pozwanemu wiadomości na temat powódki, które to wiadomości, bez weryfikacji, bezkrytycznie W. J. przekazywał pocztą elektroniczną różnym instytucjom i osobom fizycznym, chcąc za wszelką cenę zdyskredytować powódkę i u zwierzchników i u tzw. „opinii publicznej”.

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego w części dotyczącej jego twierdzeń na temat nagannych zachowań powódki jako Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B. m. in. twierdzeń, że fałszowała dokumenty, zmuszała podległych jej pracowników do zeznań pod groźbą zwolnienia, wyłudzała pieniądze, współdziałała w okradaniu firmy kominiarskiej, płaciła faktury za niewykonane badania lekarskie, prowadziła kryminalne interesy, była osobą skorumpowaną, nieprawnie pobierała środki finansowe od obywateli i przeznaczała je na zabawy i używki, gdyż W. J. nie wykazał prawdziwości tych twierdzeń (**zeznanie powódki k. 6.625-6.627, zeznanie pozwanego k. 6.527 odwrót, k. 6.629, płyta z nagraniem rozprawy k. 6.630 akt sprawy**).

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego, składanym w końcowym etapie postępowania, że nie jest autorem e-maili wysyłanych do różnych instytucji. Przez kilka lat W. J. nie przeczył, iż informował różne instytucje o jego zdaniem, nagannych zachowaniach powódki jako urzędnika.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków M. G. i S. N. (**oddalenie wniosku k. 2.339 odwrót akt sprawy**).

Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. G. (adres k. 1.148 akt sprawy) na okoliczność kompetencji powódki do pełnienia funkcji powiatowego inspektora nadzoru budowlanego, braku uprawnień, braku wykształcenia, oceny J. K. (1) jako powiatowego inspektora budowlanego i oceny decyzji administracyjnych wydawanych przez nią uznając ten dowód za zbędny w niniejszej sprawie z uwagi na fakt, że na te same okoliczności przeprowadzono dowód z zeznań Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Ł. J. S..

Sąd oddalił wniosek W. J. o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka S. N. (adres k. 1.148 akt sprawy) na okoliczności wskazane na tej samej karcie z uwagi na fakt, że Sądowi wiadomym jest iż w zarzucie czynu karalnego zarzucanego S. N. nie było stwierdzenia by współdziałał z J. K. (1).

Sąd oddalił wniosek dowodowy W. J. o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka Z. W. (2) na okoliczność okradania firmy świadka Z. W. (1) przez S. N. (k. 2.511 akt sprawy) uznając ten dowód za zbędny w sprawie o ochronę dóbr osobistych między stronami.

Sąd oddalił wnioski pozwanego o wystąpienie do Elektrowni (...), Przedsiębiorstwa (...) w B. i Urzędu Miasta w B. o nadesłanie odpisów certyfikatów zdrowia warunkujących przyjęcie do pracy J. K. (1) (k. 2.623 akt sprawy) uznając, że przeprowadzenie tego dowodu nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd oddalił wnioski pozwanego o przeprowadzenie dowodów z uzupełniających zeznań świadków S. M., J. Z., E. O. i M. C. (k. 3.939 odwrót) gdyż świadkowie ci złożyli już w sprawie bardzo obszernie zeznania, a pozwany chciałby by wskazani świadkowie ponownie zeznawali o tych samych okolicznościach.

Sąd oddalił wnioski dowodowe W. J. o poddaniu powódki obserwacji przez lekarzy psychiatrów i następnie przeprowadzenie dowodu z opinii lekarzy psychiatrów na okoliczność stanu zdrowia powódki z zakresu specjalności tych biegłych, o zwrócenie się do Narodowego Funduszu Zdrowia by udzielił informacji, czy J. K. (1) była leczona przez lekarzy psychiatrów i czy korzystała ze zwolnień lekarskich wystawionych przez lekarzy tej specjalności (k. 3.939 akt sprawy) uznając przeprowadzenie tych dowodów za zbędne.

J. K. (1) nigdy nie twierdziła, że na skutek naruszenia jej dóbr osobistych przez W. J. była zmuszona korzystać z pomocy lekarzy psychiatrów i nie wiadomo czemu takie dowody miałyby służyć.

Sąd oddalił wniosek dowodowy W. J. o zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie IIK 469/12 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim uznając, że nie zachodzą przesłanki z art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. do zawieszenia postępowania w sprawie a uwzględnienie tego wniosku zmierzałoby jedynie do przedłużenia postępowania w sprawie.

Sąd zażądał nadesłania kopii aktu oskarżenia w tej sprawie (**kopia aktu oskarżenia k. 7.569-7.577 akt sprawy**).

W sprawie tej J. K. (1) oskarżona jest o to, że w kwietniu 2007r. w B., pełniąc funkcję Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B., przekraczając swoje uprawnienia jako (...) zleciła podległemu sobie pracownikowi – insp. nadzoru J. B. (2) zaprojektowanie swojego domu położonego w B. przy ulicy (...) według projektu architektonicznego domu położonego w B., przy ulicy (...) o nazwie (...) autorstwa T. S., który to dokument znajdował się w zasobach archiwalnych (...) w B., czym działała na szkodę autora w/w projektu T. S. (2).

W sprawie tej postępowanie dowodowe toczy się przed sądem pierwszej instancji i nie wiadomo kiedy się zakończy. Orzeczenie w tej sprawie może być prawomocne za kilka lat. Sąd meriti uznał, że można zakończyć postępowanie w niniejszej sprawie nie czekając na wynik postępowania w sprawie IIK 469/12 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim. Nawet ewentualny wyrok skazujący w tej sprawie nie będzie miał istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, gdyż w aktach sprawy znajduje się dużo dokumentów, rozsyłanych przez W. J. do różnych instytucji, w których to dokumentach pozwany naruszał dobra osobiste J. K. (1).

Nie przeprowadzono dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach spraw IIK 16/08 Sądu Rejonowego w Bełchatowie i IIK 1253/10 tego Sądu z uwagi na to, że Sąd Rejonowy w Bełchatowie nie nadesłał tutejszemu Sądowi tych akt. Na k. 6.612 akt sprawy znajduje się pismo Sądu Rejonowego w Bełchatowie z treści którego wynika, że akta spraw IIK 16/08 i IIK 1253/10 zostały przesłane w dniu 27 września 2013r. do Sądu Rejonowego w Opocznie jako załączniki do sprawy IIK 476/13 Sądu Rejonowego w Opocznie. Sąd w niniejszej sprawie uznał, że nie ma konieczności by przeprowadzać dowodu z wszystkich dokumentów znajdujących się w aktach tych spraw, gdyż postępowania karne mają priorytet przed postępowaniem cywilnym.

Sąd uznał, że na użytek niniejszej sprawy dostatecznym materiałem dowodowym będą kserokopie niektórych dokumentów znajdujących się w aktach spraw karnych.

Do akt niniejszej sprawy dołączone są: kserokopia wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie w sprawie IIK 16/08 (k. 2.292 akt sprawy), uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie (k. 7.118-7.133 akt sprawy), wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim (k. 32 akt sprawy), uzasadnienie Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim (k. 33-39 akt sprawy).

Na k. 4.871-4.886 znajdują się: uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 28 maja 2013r. w sprawie IVKa 252/13 którym utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 21 stycznia 2013 roku wydany w sprawie IIK 1253/10.

Sąd nie zezwolił pozwanemu na utrwalanie przebiegu posiedzeń w dniach 22 września 2010 roku, 03 listopada 2010 roku, 10 stycznia 2011 roku i 09 marca 2011 roku urządzeniem rejestrującym dźwięk, stanowiącym własność W. J., gdyż w obowiązującym wówczas stanie prawnym Sąd nie miał obowiązku wyrażania zgody na takie utrwalanie przebiegu posiedzenia a nadto nie miał pewności czy i jakie fragmenty takiego utrwalenia przebiegu posiedzenia, pozostającego poza kontrolą Sądu pozwany nie użyje do rozpowszechniania za pomocą środków elektronicznego przekazu. Od momentu gdy w tutejszym Sądzie zainstalowano urządzenia do rejestracji dźwięku i obrazu posiedzenia były rejestrowane. Od dnia 19 września 2012 roku wszystkie posiedzenia Sądu w niniejszej sprawie były rejestrowane.

W ocenie Sadu odmowa rejestracji przebiegu niektórych posiedzeń za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk, stanowiącego własność pozwanego nie miała wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, gdyż orzeczenie zapadło na podstawie dokumentów, szczegółowo opisanych w uzasadnieniu, w których pozwany naruszał dobra osobiste powódki, a nie na podstawie dowodów z zeznań świadków.

Sąd zważył co następuje:

W. J. wnosząc o oddalenie powództwa powoływał się na zagwarantowaną Konstytucją RP wolność wyrażania swoich poglądów i rozpowszechniania informacji oraz na prawo do krytyki.

Należy więc odnieść się do takiego sposobu obrony w postępowaniu cywilnym o ochronę dóbr osobistych.

Wolność wyrażania poglądów i rozpowszechniania informacji mają charakter nie tylko praw obywatela, ale i praw człowieka.

Znalazło to wyraz w aktach prawnych o charakterze międzynarodowym, m. in. w: (...) Deklaracji Praw Człowieka, Międzynarodowym Pakcie Praw Obywatelskich i Politycznych oraz w Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

W (...) Deklaracji Praw Człowieka będącej rezolucją Zgromadzenia Ogólnego ONZ z 10 grudnia 1948r. w art. XIX zawarto sformułowania: „Każdy ma prawo do wolności przekonań i wypowiedzi: prawo to obejmuje wolność wyznania niczym nie skrepowanych przekonań oraz wolność poszukiwania, otrzymywania i przekazywania informacji i idei wszelkimi środkami bez względu na granice”...

W art. 19 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych z 16 grudnia 1966r. sprecyzowano natomiast, że „1. Każdy człowiek ma prawo do posiadania bez przeszkód własnych poglądów. 2. Każdy człowiek ma prawo do swobodnego wyrażania opinii, prawo to obejmuje swobodę poszukiwania, otrzymywania i rozpowszechniania wszelkich informacji i poglądów, bez względu na granice państwowe, ustnie, pisemnie lub drukiem, w postaci dzieła sztuki bądź w jakikolwiek inny sposób według własnego wyboru. Realizacja praw przewidzianych w ust. 2 niniejszego artykułu pociąga za sobą specjalne obowiązki i specjalną odpowiedzialność. Może ona w konsekwencji podlegać pewnym ograniczeniom, które powinny być jednak wyraźnie przewidziane przez ustawę i które są niezbędne w celu: a/ poszanowania praw i dobrego imienia innych, b/ ochrony bezpieczeństwa państwowego lub porządku publicznego albo zdrowia lub moralności publicznej...”

Natomiast z treści art. 10 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności wynika, że „...1. Każdy ma prawo do wolności wyrażania opinii. Prawo to obejmuje wolność posiadania poglądów oraz otrzymywania i przekazywania informacji i idei bez ingerencji władz publicznych i bez względu na granice państwowe.

Niniejszy przepis nie wyklucza prawa Państwa do poddania procedurze zezwoleń przedsiębiorstw radiowych, telewizyjnych lub kinematograficznych. 2. Korzystanie z tych wolności pociągających za sobą obowiązki i odpowiedzialność może podlegać takim wymogom formalnym, warunkom, ograniczeniom i sankcjom, jakie są przewidziane przez ustawę i niezbędne w społeczeństwie demokratycznym w interesie bezpieczeństwa państwowego, integralności terytorialnej lub bezpieczeństwa publicznego ze względu na konieczność zapobieżenia zakłócenia porządku lub przestępstwa, z uwagi na ochronę zdrowia i moralności, ochronę dobrego imienia i praw innych osób oraz ze względu na zapobieżenie ujawnienia informacji poufnych lub na zagwarantowanie powagi i bezstronności władzy sądowej...”

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej w art. 54 ust. 1 stanowi, że każdemu zapewnia się wolność wyrażania swoich poglądów oraz pozyskiwania i rozpowszechniania informacji.

W/w uprawnienia nie mają jednak charakteru wolności nieograniczonych. Granice tych wolności zakreślają prawa innych obywateli.

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej w art. 31 stanowi, że wolność człowieka podlega ochronie prawnej. Natomiast z ust. 2 tego artykułu wynika, że każdy jest obowiązany szanować wolność i prawa innych. Z treści art. 47 Konstytucji wynika natomiast, że każdy ma prawo do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz do decydowania o swoim życiu osobistym.

Reasumując powyższe rozważania należy stwierdzić, że prawdo pozwanego W. J. do swobody wypowiedzi jest ograniczone prawem powódki J. K. (1) do ochrony jej dóbr osobistych.

Ochrona dóbr osobistych jest realizowana przez konstrukcję praw podmiotowych odpowiadających poszczególnym dobrom. Zgodnie z powszechnym poglądem doktryny, na prawa podmiotowe składają się wiązki uprawnień przyznane przez normę prawną i przez nią zabezpieczone w celu realizacji lub ochrony interesów podmiotu.

Prawa podmiotowe są także określane jako moc jednostki uznana i zabezpieczona przez prawo, rozwijające się z człowiekiem i z nim gasnąca, tkwiąca w jego życiu i ciele, jego czci i wolności, bezwzględnie i nierozzerwalnie związana z podmiotem uprawnionym, albo jako sytuacja prawna wyznaczona podmiotom przez obowiązujące przepisy. W uchwale z dnia 19 listopada 2010 roku IIICZP 79/10, Sąd Najwyższy wskazał, że dobra osobiste wynikają z tych wartości niemajątkowych, które są ściśle związane z człowiekiem, obejmując jego fizyczną i psychiczną integralność albo będąc przejawem jego twórczej działalności. Dobrem osobistym jest wartość immanentnie związana z istotą człowieczeństwa oraz naturą człowieka, niezależna od jego woli, stała, dająca się skonkretyzować i zobiektywizować. Dobra osobiste są prawami bezwzględnymi, nierozzerwalnie związanymi z podmiotem uprawnionym i nie można z góry określić ich treści, zależy bowiem ona od systemu wartości uznawanego przez porządek prawny w danym czasie.

Kodeks cywilny nie zawiera definicji dóbr osobistych i ogranicza się do stwierdzenia w art. 23, że dobrami osobistymi człowieka są w szczególności: zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska.

Na tle art. 23 k.c. należy uznać, że prawu polskiemu obce jest jakieś jedno ogólne dobro osobiste. Istnieje bowiem tyle różnych dóbr osobistych, ile jest dóbr osobistych korzystających z ich ochrony.

W doktrynie panuje zgoda co do tego, że do najważniejszych dóbr osobistych wymienionych w art. 23 k.c. należy część jako wartość właściwa każdemu człowiekowi.

Cześć człowieka obejmuje dwa aspekty: dobre imię (cześć zewnętrzna) i godność (cześć wewnętrzna).

Przyrodzona i niezbywalna godność człowieka stanowi źródło wolności i praw człowieka (**art. 30 Konstytucji RP**). Konkretyzuje się w poczuciu własnej wartości człowieka i oczekiwania szacunku ze strony innych ludzi.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29.10.1971r. (...) 455/71 (**OSNCP 1972, zeszyt 4, poz. 77**) wypowiedział się, że ...cześć, dobre imię człowieka, dobra sława człowieka są pojęciami obejmującymi wszystkie dziedziny jego życia osobistego, zawodowego i społecznego...”

Naruszenie czci może więc nastąpić zarówno przez pomówienie o ujemne postępowanie w życiu osobistym i rodzinnym, jak przez zarzucenie niewłaściwego postępowania w życiu zawodowym, naruszające dobre imię danej osoby i mogące narazić ją na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu lub innej działalności.

Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 czerwca 1980r. w sprawie IVCR 182/80 (**OSNC 1981, poz. 203**) przyjmując, że ...„naruszenie dobrego imienia polega na pomówieniu innej osoby o takie postępowanie lub właściwości, które mogą ją poniżyć w opinii publicznej albo narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego zawodu...”

Ochrona czci przysługuje każdemu człowiekowi. Sąd Najwyższy w wyroku z 21 marca 2007r. ICSK 292/06 (**Lex nr 308 851**) wypowiedział się ...„godności osobistej jako wewnętrznego przekonania człowieka o swoim moralnym

i etycznym nieposzlakowaniu oraz czci, jako wyrazu pozytywnego ustosunkowania się innych ludzi do wartości osobistej i społecznej określonej jednostki, człowiek za swego życia nie może utracić...”

Naruszenie czci może nastąpić zarówno publicznie jak i prywatnie, w wypowiedzi ustnej lub pisemnej albo przekazanej innym nośnikiem informacji, może nastąpić w wywiadzie, felietonie lub innej publikacji prasowej, książce, orzeczeniu sądowym, piśmie procesowym, liście, rozmowie, blogu, komentarzu internetowym, motywach oceny na świadectwie szkolnym, opinii o pracowniku (patrz: wyrok SN z 6 grudnia 1972r., (...) 370/72, OSNC 1973, nr 7-8, poz. 141, postanowienie SN z dnia 16 marca 2000r., (...) 673/99, (...) i US 2001, nr 15, poz. 491, wyrok SN z dnia 19 października 2000r., IIICKN 866/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 61). Naruszenie czci to nie tylko pierwsza wypowiedź o danej treści, ale również kolejne jej rozpowszechnianie (**wyrok SN z dnia 29 czerwca 1983r., (...) 160/83, NP. 1984, nr 6, str. 134**).

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w niniejszym składzie podziela cytowane powyżej poglądy.

W myśl uregulowań zawartych w art. 23 i 24 k.c. każdej osobie fizycznej służy ochrona jej dóbr osobistych, Naruszenia dobra osobistego, rozumianego jako prawo podmiotowe osoby fizycznej, dopuszcza się każdy, kto w takie dobro chronione konkretną normą prawną lub zasadami współżycia społecznego godzi w sposób bezprawny.

Obowiązkiem każdego jest zatem powstrzymywanie się od działań naruszających dobra osobiste, czemu towarzyszą uprawnienia pokrzywdzonego do żądania zaniechania tych naruszeń względnie usunięcia ich skutków.

W konsekwencji na pokrzywdzonym ciąży jedynie obowiązek wykazania, że jego dobro osobiste zostało zagrożone lub naruszone. Natomiast sprawca, dążąc do uwolnienia się od odpowiedzialności, powinien udowodnić, iż jego działanie nie miało cech bezprawności.

Brak bezprawności działania nie oznacza wprawdzie braku zagrożenia lub naruszenia dobra osobistego, niemniej jednak wyłącza odpowiedzialność tego, kto wykazał, że nie działał bezprawnie. Zagrożenie lub naruszenie dobra osobistego mogłoby być uznane za pozbawienie cech bezprawności tylko w okolicznościach wyjątkowych.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 stycznia 1976r. (...) 692/75 (OSNCP 1976, nr 11, poz. 251) wyjaśnił, że przy ocenie naruszenia czci należy mieć na uwadze nie tylko subiektywne odczucia osoby żądającej ochrony prawnej, ale także obiektywną reakcję opinii społeczeństwa.

Stanowisko swoje Sąd Najwyższy podtrzymał w wielu kolejnych orzeczeniach – np. w wyroku z 26.10.2001r. (...) 195/01 (**Lex nr 53 107**) oraz w wyroku z dnia 05 kwietnia 2002r. **IIICKN 953/00 (Lex 55 098)**.

Analizując materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie Sąd doszedł do przekonania, że powództwo jest częściowo zasadne.

W. J. w swoich licznych pismach wysyłanych tradycyjnie i pocztą elektroniczną podnosił przeciwko powódce następujące zarzuty o popełnienie czynów karalnych i nieetycznych, których rzekomo miała się dopuścić: czynów przestępczych, fałszerstw, uprawiania prywaty, wykorzystywania pieniędzy podatników, uprawiania bezprawia, kompromitowania urzędu, korupcji, zatajania kradzieży terenu Skarbu Państwa, nieprawego pobierania środków finansowych od obywateli oraz przeznaczania powyższych środków na zabawy i używki, wykorzystywania samochodu służbowego do celów prywatnych, libacji i bankietów w miejscu pracy i współdziałania w okradaniu firmy kominiarskiej, wnoszenie fikcyjnych oskarżeń, zmuszanie podległych jej pracowników do zeznań pod groźbą zwolnienia, płacenia faktur za niewykonane badania lekarskie, zastraszania pozwanego policją.

Te zarzuty pozwanego pod adresem powódki nie potwierdziły się w toku procesu.

W sprawie IIK 1253/10 Sądu Rejonowego w Bełchatowie W. J. został uznany za winnego składania licznych, fałszywych oskarżeń pod adresem J. K. (1).

Sąd I instancji umorzył postępowanie w sprawie, dlatego gdyż uznał, że czyny pozwanego były szkodliwe społecznie w stopniu znikomym. Sąd II instancji podzielił to stanowisko. Takie rozstrzygnięcia w postępowaniu karnym nie uchylają jednak bezprawności działania pozwanego w rozumieniu przepisów prawa cywilnego.

Swoboda wypowiedzi nie może stanowić uzasadnionej podstawy do formułowania bezpodstawnie krzywdzących ocen (**patrz: wyrok SN z dnia 4 października 2012r. w sprawie ICSK 124/12 – baza orzeczeń Sądu Najwyższego dostępna pod adresem <http://www.sn.pl>**).

Pozwany argumentował również, że mógł krytykować powódkę jako osobę sprawującą funkcję publiczną.

W realiach niniejszej sprawy nie można się zgodzić z takim stanowiskiem pozwanego i odmówić powódcie ochrony jej praw w procesie cywilnym.

Istotnie krytyka jest działaniem społecznie pożytecznym i pożądanym, jeżeli podjęta została w interesie społecznym, jeżeli jej celem nie jest dokuczanie innej osobie oraz jeżeli ma cechy rzetelności i rzeczowości (**patrz: wyrok SN z dnia 19 września 1968r. (...) 291/68 – OSNC 1969/11/200**).

Tak nie jest w niniejszej sprawie. Działania pozwanego to zemsta na powódcie za to, że nie stanęła po stronie pozwanego w jego sporze z sąsiadem J. I. i za to, że według oceny W. J. J. K. (1) i podlegli jej pracownicy Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w sposób nieprawidłowy i z opóźnieniem dokonali odbioru budynku mieszkalnego stanowiącego własność córki pozwanego A. P. (1).

Powódka przestała pełnić funkcję Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w 2010 roku. Do dnia zamknięcia rozprawy, a więc do grudnia 2013 roku pozwany rozsyłał pocztą elektroniczną do różnych instytucji informacje na temat powódki, naruszające jej dobra osobiste (**przykładowo: adresatami takich pism w toku procesu byli m. in. Minister Sprawiedliwości, Prokurator Generalny, Prezes Sądu Apelacyjnego w Łodzi**).

Rozszerzone granice dopuszczalnej krytyki osób sprawujących funkcje publiczne nie pozwalają na publikowanie nieprawdy (**patrz: wyrok SN z dnia 5 kwietnia 2002 roku IICKN 1095/99, OSNC 2003/3/42**).

Jak wykazano we wcześniejszych fragmentach uzasadnienia pozwany przez ponad dziesięć lat rozpowszechniał nieprawdziwe informacje na temat powódki. Te nieprawdziwe informacje rozpowszechniane przez W. J. na temat J. K. (1) naruszyły jej dobra osobiste, w postaci dobrego imienia i godności.

Dlatego na podstawie art. 24 § 1 k.c. uwzględniono powództwo częściowo w ten sposób, że zobowiązano pozwanego, by przeprosił powódkę w sposób wskazany w punkcie pierwszym wyroku oraz zasądzono od pozwanego na rzecz J. K. (1) kwotę dziesięć tysięcy złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 20 stycznia 2010 roku (**od następnego dnia od otrzymania przez pozwanego odpisu pozwu**).

Powódka domagała się zamieszczenia przeprosin w dzienniku „Rzeczpospolita”, w piątkowym wydaniu tego tytułu prasowego, na stronie drugiej gazety, w górnej jej części, pogrubioną kursywą (**k. 3-4 akt sprawy**).

Sąd nakazał opublikowanie przeprosin w Tygodniku „7-Dni” stanowiącym dodatek do Dziennika (...), wydawanym na terenie miasta B., na drugiej stronie tego Tygodnika, w górnej jej części, pogrubioną czcionką A., kursywą, o rozmiarze minimum szesnaście. Sąd nakazał opublikowanie przeprosin we wskazanym tytule prasowym z następujących powodów: a/ nigdy w gazecie „Rzeczpospolita” nie ukazał się żaden artykuł na temat konfliktu między stronami. Pozwany w tym tytule prasowym nie naruszył dóbr osobistych powódki. Konflikt między stronami to konflikt lokalny, interesujący tylko niektórych mieszkańców B., b/ istotną kwestią jest aspekt finansowy. Sąd nie sprawdzał cenników ogłoszeń w Rzeczypospolitej ani w Dzienniku (...). Jest kwestią oczywistą, że publikacja przeprosin w dzienniku o zasięgu krajowym jakim jest Rzeczpospolita kosztuje prawdopodobnie kilkanaście razy więcej niż publikacja przeprosin w lokalnym tytule prasowym „...”. To Sąd ostatecznie decyduje o miejscu, liczbie i sposobie publikacji oświadczenia o przeproszeniu, stosownie do okoliczności konkretnego przypadku, równoważąc interesy

pokrzywdzonego z jednej strony, aby zapewnić mu najszersze i najbardziej satysfakcjonujące zadośćuczynienie moralne oraz pozwanego z drugiej strony, tak aby nie stosować wobec niego nadmiernej i nieusprawiedliwionej okolicznościami danego przypadku represji. Na tym polega rola sądu orzekającego w sprawie o naruszenie dóbr osobistych...” (**patrz: fragment uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2013 roku ICSK 540/12 – orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Cywilna, Zbiór dodatkowy (...), pozycja 85**).

Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki zadośćuczynienie pieniężne w kwocie dziesięciu tysięcy złotych uznając tę kwotę za odpowiednią do zakresu naruszeń dóbr osobistych J. K. (1), czasokresu naruszeń i do sytuacji majątkowej pozwanego.

W. J. narusza dobra osobiste J. K. (1) od lutego 2003 roku. Czyni to w pismach rozesłanych do osób fizycznych i różnych instytucji. Ponad czterdzieści osób fizycznych i instytucji było adresatami pism W. J., w których rozpowszechniał on nieprawdziwe wiadomości na temat J. K. (1).

W Sądzie Okręgowym w Piotrkowie Trybunalskim toczyła się sprawa IC 2/07 z powództwa J. K. (1) przeciwko W. J. o ochronę dóbr osobistych i zapłatę.

W sprawie tej, wyrokiem z dnia 15 marca 2007r. nakazano pozwanemu by przeprosił powódkę. Nadto wyrokiem tym zasądzone od pozwanego kwotę sześciuset złotych na wskazany cel społeczny (**kserokopia tego wyroku k. 30 akt sprawy**). Po uprawomocnieniu się tego wyroku W. J. nie zaprzestał naruszenia dóbr osobistych powódki. Dlatego, zdaniem Sądu, przez zasądzenie zadośćuczynienia pieniężnego, należy zmusić pozwanego by przestrzegał porządku prawnego i przestał naruszać dobra osobiste powódki.

Treści i formy wypowiedzi pozwanego świadczą o świadomym i celowym naruszeniu dóbr osobistych powódki, co pozwala, zdaniem Sądu I instancji, na postawienie W. J. zarzutu zawinienia na płaszczyźnie cywilno-prawnej.

W obiektywnym odczuciu pisma kierowane przez pozwanego podważały zaufanie do powódki jako urzędnika, nie tworzyły pozytywnego wizerunku urzędnika jakim jest powódka, co niewątpliwie było źródłem doznanej krzywdy.

Sąd zobowiązał W. J. by złożył kopię decyzji o wysokości emerytury. Pozwany nie zastosował się do tego zarządzenia Sądu i nie złożył żądanego dokumentu. Pozwany przedstawił jedynie wydruk z banku o wpływach na jego konto k. 6646 akt sprawy. Z dokumentu tego wynika, że wpływa na jego konto emerytura w wysokości 1.750,86 złotych.

Mając na uwadze również stan majątkowy W. J. Sąd uznał, że zasądzenie od niego na rzecz J. K. (1) zadośćuczynienia pieniężnego w kwocie dziesięciu tysięcy złotych będzie dla niego wystarczającą dolegliwością majątkową, by powstrzymać pozwanego od dalszego naruszenia dóbr osobistych powódki.

W ocenie Sądu meriti takie rozstrzygnięcie jest również zbieżne z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w S. (**patrz: orzeczenie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 26 listopada 2013 roku w sprawie B. N. przeciwko Polsce, skarga nr 59 545/10**).

W pozostałej części oddalono żądania jako niezasadne, bądź jako nadmiernie wygórowane (żądanie zasądzenia zadośćuczynienia pieniężnego ponad kwotę dziesięciu tysięcy złotych).

W części dotyczącej żądania opublikowania przeprosin oddalono żądanie przeproszenia za stwierdzenia, że J. K. (1) była osobą niekompetentną. Takie stwierdzenia pozwanego odnośnie kompetencji powódki do zajmowania określonego stanowiska, to ocena przez obywatela urzędnika, w ramach swobody wypowiedzi.

Oddalono uwzględnienia powództwa w części dotyczącej żądania przeproszenia męża powódki, uznając, że J. K. (1) nie jest legitymowana do występowania z żądaniem przeproszenia osoby trzeciej.

Sąd oddalił żądanie J. K. (1) zakazania pozwanemu rozpowszechniania jakichkolwiek informacji na temat powódki uznając to żądanie za zmierzające do zastosowania cenzury prewencyjnej.

Uwzględnienie takiego żądania naruszałoby prawo pozwanego do swobody wypowiedzi.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. z uwagi na to, że żądania powódki zostały częściowo uwzględnione.